

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 322. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218342155152/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

V. Slutning

Tidligere talte man om jeg'ets dannelse; i dag – med et udtryk hentet fra dybdepsykologien – om individuation. Silvios rejse ned og op gennem sit indre viser da også slående lighedspunkter med andre rejser, der som mål har at forbinde seksualitetens både udadrettede og indadvendte kraft.

Trofast overfor den fylde og glans, der stod omkring Célimène, vender han sig først væk fra yderverdenen. Claussen taler på egne vegne om en offer-situation og omtaler sig som *et Skib helt omspændt af Luer*, hvad der gør ham *hellig som den, der ofres til evige Magter* (*Taar-net*, juni 1894, s. 127; jf. her s. 311 og n.t.s. 218).

Han identificerer sig med den mørke *Dæmon*, der lidenskabeligt retter sine øjne mod det jeg, der ikke vil anerkende nogen nødvendighed, for den forvandler sig og åbenbarer sig så skøn, som den er forudant. *Ved bestandig at overgaa Lovene skabes de nye Typer* skriver Claussen med en Nietzsche-allusion i sin notesbog – og i et sent brev til Johs. Jørgensen apropos denne tid (29.1926): *Vilde vi mon hellere leve i den adækvate Legemlighed end at vove det højeste, det frygteligste. Men samtidig også: Jeg vil i den Forbindelse understrege, at jeg ikke gjorde mig til Fornægter af Sansernes Betydning . . . langt fra! De var Varmeledning eller Straalekastere i Aandsdiktaturet. (. . .) Heller ikke (livets love) vilde jeg respektere ubeset – hvis de gjorde mig ringere – saa hellere gaa i Fordærvelse.*

Undertiden hæmmes menneskers seksualdrift ufrivilligt med mulige neuroser til følge. Det er der ikke tale om her. Et *Fordærv* og et *Helvede* er tilstanden ligefuldt, men Silvio kan i mødet med toscanerinden – og efter den halsbrækkende cykeltur – alligevel udbryde, at *Hjulene* i hans indre er intakte. Helheden har han stadig for øje, drømmene og forventningerne lever videre på trods.

I denne brændende colibat-tilstand bliver Silvio klogere og klogere: *Jeg troede at forstå Kristus. Jeg forstod ogsaa Paven. Selv det hellige Paradox er en Stormstige, der fører de ihærdige til en høj, klar Himmel* (s. 281). Og hans forfatter, Claussen selv, fylder notesbog på notesbog med digte og optegnelser – ved siden af al den øvrige skabende virksomhed.

Men jo mere der tænkes, skrives og kredses om kærlighed, desto mere svækkes paradoksalt nok evnen til konkret hengivelse. Det såkaldt højeste i kærlighedsmødet kan hos Claussen enten ironisk-hu-